

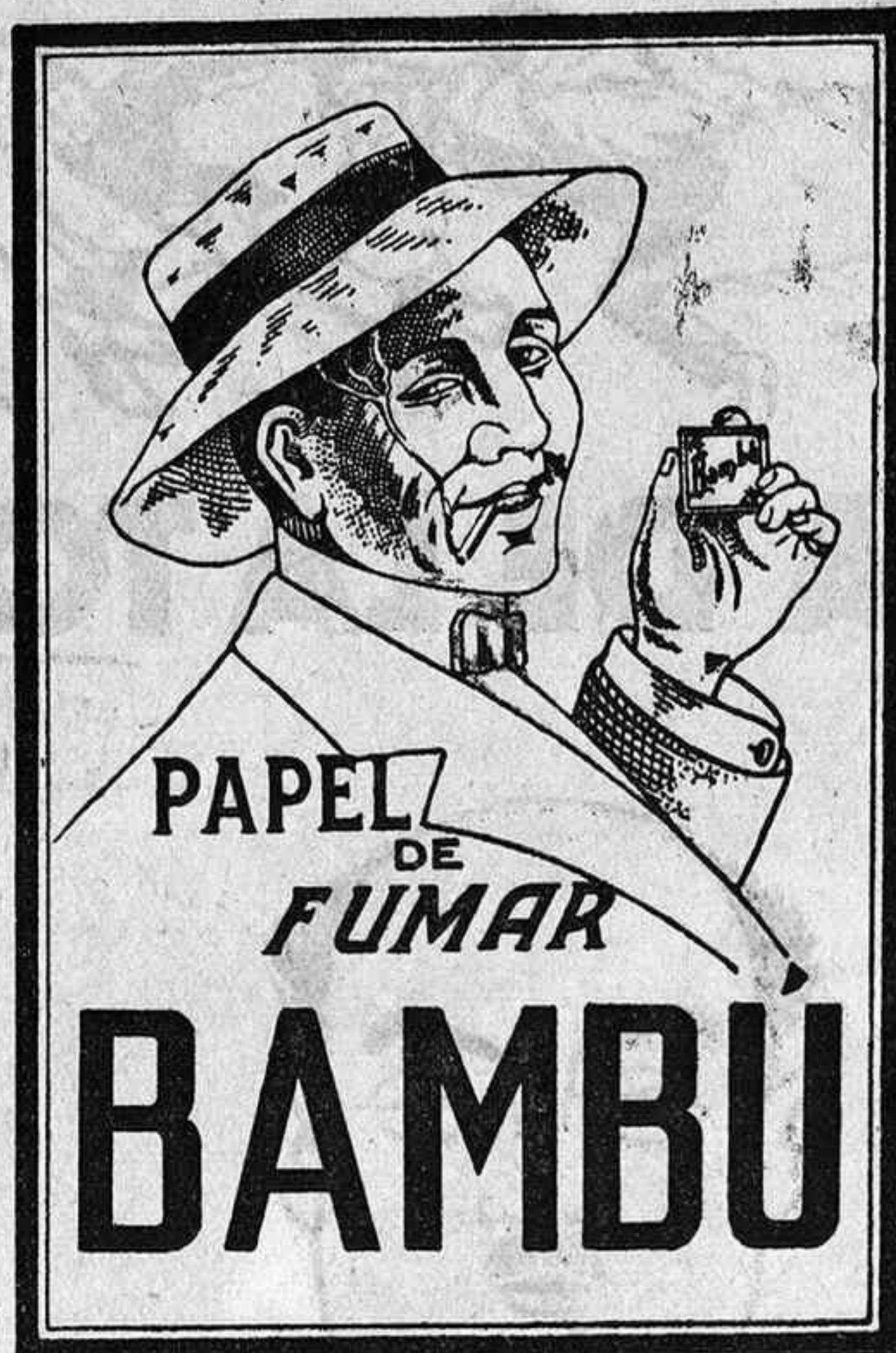
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERTANY A LA BIBLIOTECA
DE
L'ATENEU BARCELONÈS

Carles

Els Matons d'aquest any

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratríftis*, *prostatíftis*, *orquítis*, *cistíftis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vagínítis*, *metríftis*, *uretrítis*, *cistíftis*, *anexítis*, *úlixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (aariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actüen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floriscos, supuració de les mucoses, calguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurasiènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Officines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTILYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacológicos del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Arrepentides, 8 - Tel. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

ABANS i ARA

ABANS, i en semblants diades, el barcelonisme de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA ens hauria obligat, si no et plau per força, a parlar de la vinguda de la primera oreneta, anunci de primavera en el paisatge barceloní, de la diada del manso i gloriós fuster Sant Josep, i de les plates de crema — cremada o no cremada—, que profusament exhibeixen en tals

diades els aparadors de les nostres dolceries.

Com es fa palpable la diferència entre l'ahir i l'avui!

Sant Josep ha passat al recambró dels mals endreços; les cremes es mengen sense que se'ls trobi regust típic ni hom se senti bressolat per la tradició; les primeres orenetes fan de llençadora pel blau del nostre cel i passen despercebudes: el seu piular gairebé no obrirà ressò enlloc més que en els versos que es premiaren en els Jocs Florals de les festes majors de l'estiu.

Va morint un passat milenari i ens obrim camí vers uns temps nous que no sabem pas com seran. Tots els símptomes que precedeixen els grans esfondraments són perceptibles. Lluita de classes. Facilitats donades al desordre per una inquietud general. Pauperisme aguditzat. Triomf violent de l'apariència i temps de llautó i d'imitacions de seda i marbre. Obres transitòries. Governants improvitats. Viatges de navegant sense brúixola. *Advocadisme* i *metgisme*, aprofitador de la política. Inestabilitat. Desig d'un conductor de força per poder callar i donar l'escusa que l'obliguen a callar. Passivitat d'intervenció, sota un aparent interès per la cosa pública. Crítica cridaire. Negació seguida. Desconfiança general. I en la inhibició un llençar-se públic al divertiment medullar que va de la revista imbecilment pornogràfica a la barroera i inconscient elecció de miss, plat fort dels balls de barriada: moda ianqui.

Com pot el comentarista, ficat dintre d'aquesta ventada, que transforma i esborra, parar-se en coses que tin-

gueren anys i anys una fermesa sentimental i una acceptació de gent que pot caminar sense que li calgui esguardar on camina, però que avui passen, com tot, dintre l'arrossegament que capola i mastega, que esqueixa i muda?

Fixeu-vos bé en els temps i ho sentireu. Sentireu que el vostre pas va per damunt d'una cosa socavada. Adhuc en els passats temps de vagues, trets i bombes, poderen sentir estabilitat i esguardar, per rera l'esdeveniment, la ratlla rutilant d'una claror segura. La anormalitat us semblarà transitòria. Avui la anormalitat s'estabilitza definitiva. Abans un crim, un atracament, una jornada de revolta, es rebien amb un crit llançat davant l'extraordinari o bé es somreia amb l'esguard fit al fenomen que res no havia de canviar ostensiblement. Ara, un atracament, un crim, unes bombes, es reben com a cosa fatal, com a cosa que ha d'esdevenir i és inevitable.

Festes de tradició: menjades de crema, coca o panellets a terme, la vostra religiositat aparent i d'hàbit ja no existeix, com tampoc no existeix el vostre encís, no analitzat, que ens venia de temps enrera. La litúrgia gastronòmica de la diada de Sant Josep no ritma amb el desfici dels temps que passem. De les festes pretèrites restarà el caràcter popular i sensual d'algunes: Sant Joan i Nadal, per exemple, i gairebé les dues més marcades. Els pessics d'escullera de la primera i el pantagruelisme de la segona, han trobat anella on reblar-se en el ball de jazz i miss i en les exhibicions que els music-halls t'enganxen als ulls; carn mastegada amb els parpres.

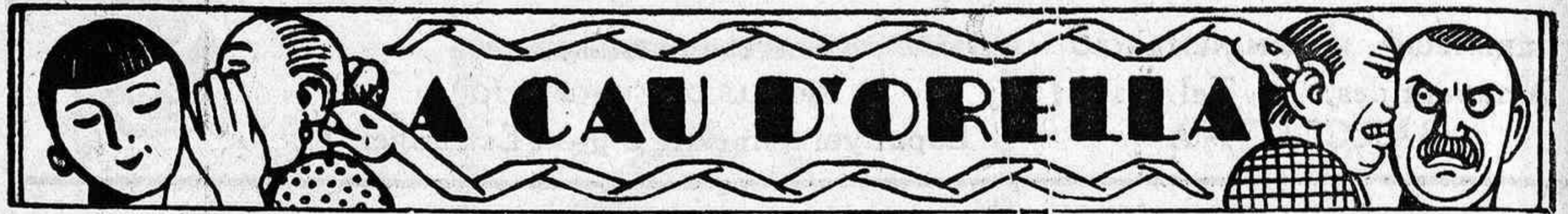
Les altres festes són mortes, com és morta la tradició, com el passat s'aparta amb espenta de nosaltres: vaixell que fuig del moll on havia restat anys i panys ancorat.

Es per això que el barcelonisme de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA no s'entesta en recordar coses mortes ni en fer creure que Barcelona s'abilla encara amb les robes de la tradició. No podem, ni volem dir, si valdria més seguir cantant (i que la cançó fos oportuna), la primera oreneta primaveral o les grogues plates de crema que es menjaven a l'ombra de la vara miraculosament florida del santificat fuster mans i bon home. Qui sap si no! Diem, però, que avui és impossible passar sense el comentari a les paraules d'un Ministre d'Hisenda, com en Marco, o a les girogonces del senyor Lerroux. Ningú no pot deixar d'intervenir en política. La política va pel carrer de bracet amb el ciutadà. La política s'ha fet mestressa de tot. No és cosa aliena ni que es pugui portar tirada a l'espatlla. Empeny. Viu. Esborra. Retruny. Espètega. Endogala. Fa cridar. Ni Sant Josep, ni la primavera, ni les cremes dels aparadors li resisteixen.

Què hem de fer, doncs, els comentaristes, els anotadors del temps, sinó seguir?

Fem constar la nostra protesta per l'acte bàrbar de cremar les corones i banderes depositades damunt la tomba del Primer President de la nostra Generalitat: Francesc Macià.

Actes semblants—provocació feixista segurament—diuen molt poc a favor de la cultura política d'un poble. Però qualsevol va a exigir cultura als feixistes!

UNA ANECDOTA DEL
SENYOR PELLICENA

El senyor Pellicena, ex-director de "La Veu de Catalunya", ex-regidor i actual Diputat a Corts per la Lliga, és un home tivat.

Un amic s'informa d'un altre:

—Porta gairebé els fums de Diputat el senyor Pellicena?

—Així, així — li contesta l'amic. Esclata una riulla, i és quan un i altre amics recorden una escena pretèrita del senyor Pellicena en els temps en què aquest senyor dirigia "La Veu".

Despatx presidencial. El senyor Pellicena i Camatxo està atrafegat llegint un article d'en Cambó.

Un jove redactor del diari lliguer — novell a la casa —, demana vènia per a parlar amb el Director del diari.

El senyor Pellicena esguarda de gairell i per damunt de les ulleres del qui ha entrat, i segueix la seva lectura com si tal cosa.

Passen cinc minuts angoixosos pel redactor, que no sap què fer.

—Senyor Pellicena, amb el seu permís! — gosa insinuar el jove per segona vegada.

El repanxigat Director, sense immutar-se, apreta un timbre. Compareix un conserge vell...

—Faci el favor de dir a aquest senyor que entri més tard — diu amb to autoritari.

El Conserge, girant-se vers el jove, li diu amb aire resignat:

—Ja ho ha sentit.

—Aquest senyor no ha sentit res. Es vostè qui li ho ha de fer sentir — udola amb veu trontonant l'egregi, inflat i incomparable senyor Pellicena.

ELS ESPERITS

Aquests passats dies el Dr. Humbert Torres ha tingut molta feina.

Es tractava de l'organització d'un acte important que s'havia de celebrar a Barcelona: un míting de propaganda espiritista, organitzat per la "Federación Espiritista Española".

Hi havia de prendre part la senyoreta Boet; el professor Asmara, etc., etcètera. Un amic del gremi, trobà un

d'aquests dies al Dr. Humbert Torres i li demanava noves de l'acte.

—Com anirà això, doctor Humbert Torres?

—Bé, força bé! — replicà el doctor. — Unicament hi ha uns esperits castellans que sembla que estan un xic empipats perquè l'acte es celebra a Barcelona. L'altra nit em va despertar una amonestació que em feia l'ànima del Cardenal Cisneros. També he rebut queixes de don Enrique el Doliente. I la que, per damunt de tots, està indignadíssima, és donya Joana la Boja...

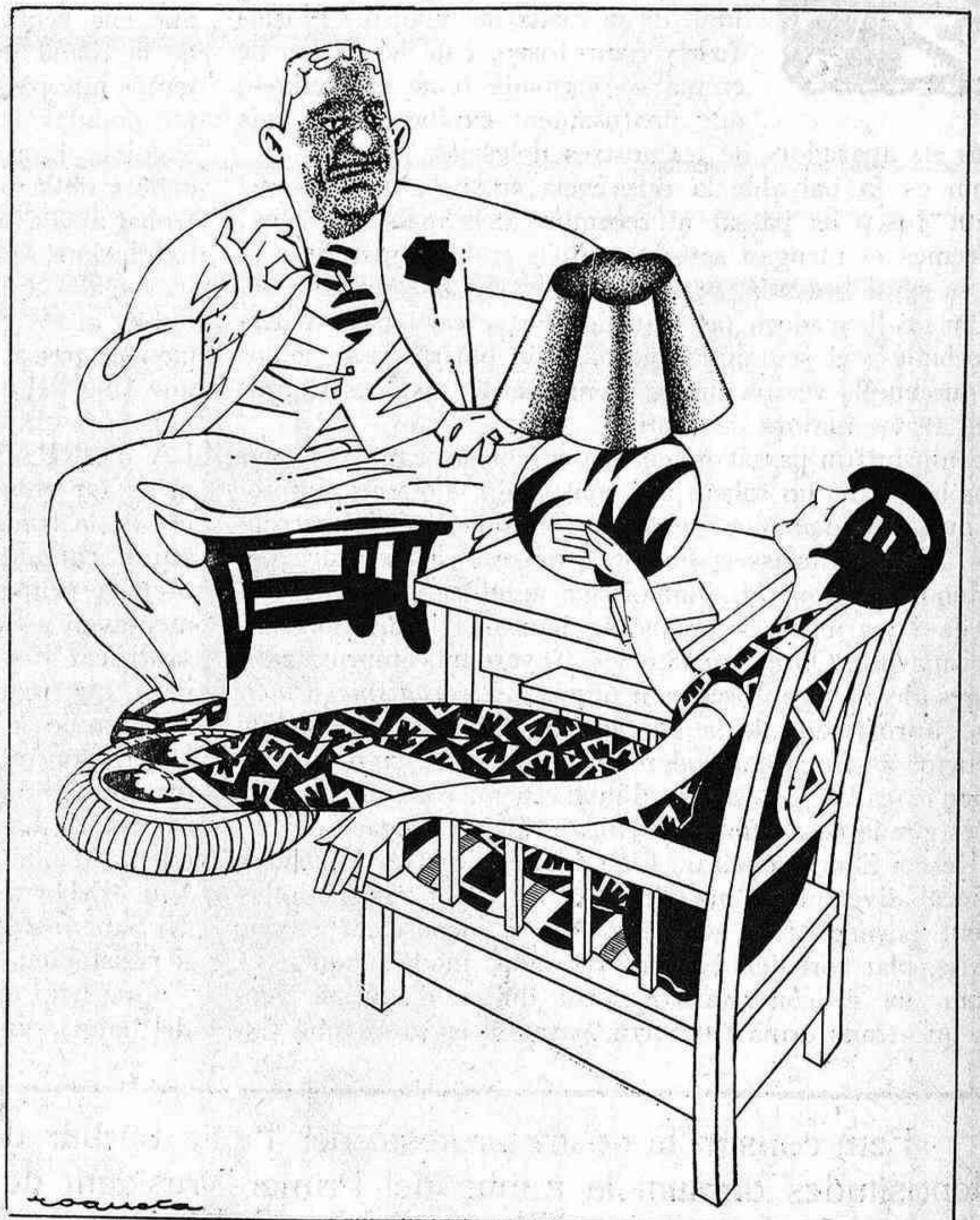
—Unitària, sempre com la seva ma-

mà i com els seus descendents! — va replicar-li molt seriosament l'amic!

ALTRA ANECDOTA DEL
SENYOR PELLICENA

En Freixenet, cap de publicitat de "La Veu", té un fill un xic irascible. El caràcter d'aquest fill contrasta amb el caràcter del pare, caràcter d'una bonhomia enternidora.

Un dia en Freixenet no acabava de posar-se d'acord amb en Pellicena i el fill es cregué en el deure de ficar-se en la discussió.

—Diuen que l'«Emiliano» anirà d'ambaixador a París.

—Sí, vaja, ja ho veig: «La embajada en peligro».

El senyor Pellicena va donar-li una mirada fulminant, i deixà palplantats el pare i el fill.

Poques hores després el jove rebia una: "Urbanidad", d'aquelles que són declarades de text en les escoles nacionals.

El jove Freixenet agrai la finesa del senyor Pellicena i li regracià l'ofertament enviant-li galantment i com bescanvi d'ofrenes un "Tratado de la neurastenia". El llibre portava una dedicatòria que deia: "Al meu estimat director, el director de "La Veu de Catalunya, senyor Pellicena."

ABUNDANTIA

L'escena passa a la Plaça Espanya.

Arran d'una de les rubenesques estàtues que ornem la font monumental, que ens llegà la Dictadura, hi ha tres o quatre pobres que es reparteixen uns rosegons de pa.

Les fonts brollen.

Passa un i llegeix el rètol, que vol ésser la revelació del símbol de l'Estàtua. L'Estàtua representa l'abundància: "Abundantia".

Els pobres va queixalant lentament els rosegons de pa que s'ha repartit.

Comentari d'uns espectadors de l'escena. L'estàtua és una deixalla dels devots d'en Primo de Rivera. El qui ha llegit el rètol és un regidor d'ara, dels que tenen sou.

—Abundantia! Els pobres roseguen encara el seu pa sec. I el que el rosegaran!

APOLOGIA DE RUSSIA

En Miravittles fa un apassionat elogi de Rússia davant d'un grup d'amics:

—Ho han revolucionat tot, fins els dies de la setmana. Vostès saben — els diu Miravittles —, que els russos tenen setmanes de cinc dies. Distingeixen aquests dies pel mitjà de colors: el dilluns és groc, el dimarts és rosa, el dimecres roig, els dijous és blau, el divendres és verd.

Un dels escoltants — molt comunista per cert—, es dona a ell mateix una gran raó. I sembla que quedà convençut, per primera vegada, que si això dels dies és com els ho explica Miravittles, és molt natural que els russos se'n vegin de tots colors.

PER PRIMERA VEGADA EXPLIQUEM UNA ANECDOTA DE AUREA DE SARRA

Aurea de Sarrà ha reprès els seus

—El somni de la dona d'en Bernat Metge.

tés.

Aurea de Sarrà intentà a Barcelona unes festes que tenien sabor europeu: únes de les poques.

El nostre vernalisme es féu enemic de les festes d'Aurea de Sarrà. I molts dels que s'atiparen abundantment en aquests tes foren els qui queixelaren més durament l'artista que els havia distingit. Es comprèn: a manca de sandwichs...

En el passat te, d'inauguració de la nova tanda, un dels concurrents preguntà a Aurea:

—No teniu por de les noves adquisicions?

—Ben al revés! — replicà Aurea—. Em plau molt provocar-les.

—Feia tants dies que no els havia donat menjar que començaven a oblidar-me.

—A veure si ara...

ES D'ELL LA FRASE?

Mentre Manuel Brunet es dedicà a desacreditar el diputat senyor Canturri, arribà fins a nosaltres una frase d'aquest senyor diputat que l'acredita.

En els passadissos del Parlament Català s'apropà un amic al senyor Canturri i li preguntà, brunzent com un tret:

—Escolti, senyor Canturri, vostè creu que porta malastrungança casar-se en divendres?

El senyor Canturri somriu i replicà també brunzent:

—Per què aquest dia ha d'ésser una excepció dels altres?

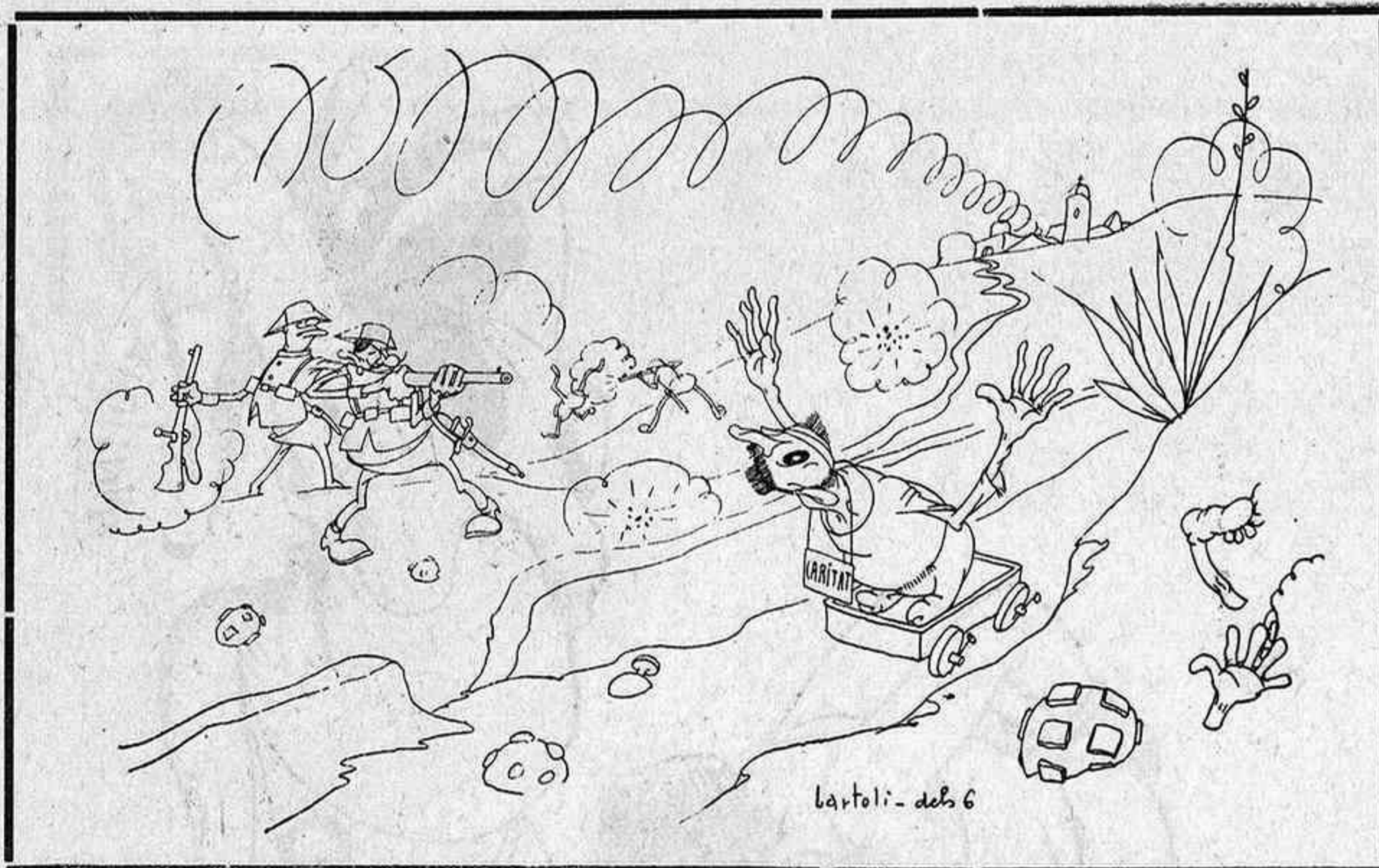
DECORACIO DEL PANAME

Els germans Bartolí han decorat el Panamé.

Una de les noies de la casa preguntà, en veure la sala tan bonica i tan transformada: "—Qui ha fet això? — Se li contestà: — "Els bartolins."

—Els ratolins? — La noia havia entès malament la cosa i anava per tota la casa exclamant admirativa: "Els ratolins! Ratolins havien d'ésser! Ai els meus ratolins!"

Costà molt fer-li entendre que es tractava dels germans Bartolí. Ella no volia que els "seus ratolins" se li escapessin.

Coses passades.

—Tira... tira... direm que es volia escapar.

LA CRIA DE CORCS

A les clàssiques cries de canaris, cucs de seda, sangonelles i pèl de cuca, s'hi ha afegit ara, amb força èxit, la de corcs. En certa manera, encara que amb una altra finalitat, pot fer parella amb l'acreditada i castissa cria de menjança, vulgarment polla, que en certs topants serveix tant per guarir la tisi com per a demanar caritat.

La cria intensiva del corc és en el seu origen, com sembla, un refinament en l'art de falsificar antiguitats. Abans, per a acabar de donar el to a un mobiliari Lluís XVè, tot just sortit de les mans del fadrí antiquari, se li ventava una perdigonada i els forats dels perdigons, simulant la tasca porfídiosa de cent generacions de corcs, eren com una mena de certificat de noblesa i de vellúria. Divulgada la trampa, calgué perfeccionar l'engany i la millor manera d'aconseguir-ho fou acudir a les fonts naturals, és a dir, als corcs de debó perquè amb llur rosec implacable cantessin un himne a la autenticitat.

Així com totes les coses tenen cara i creu, dret i revés, el que pot simular una cosa vella pot també destruir-ne una de nova, i heus ací com a Catalunya es conrea amorosament la cria del corc per veure si de mica en mica es va minant i fent pols les nostres institucions. Un atac franc, de cara, potser seria massa comprometedor i segurament faria reaccionar el poble en un sentit contraproduent per als atacants. Cal la petita, constant i eficaç labor del corc, que furga de nit i dia, sense reposar.

Si pareu l'oïda, observareu el rosec dels corcs en el Palau de Justícia, en els Jutjats de totes les instàncies, en les casernes i oficines públiques, a la

Prefectura de Policia, i àdhuc a la Generalitat i als Municipis. L'esperit assimilista, centralitzador, monàrquic a ultrança, inquisitorial fins al moll dels ossos, no fa ara el Quixot ni belluga els plomalls, bo i fent sonar els esperons. S'amaga, dissimula, sembla conllevarse, però va corcant, corcant...

Des dels baluards, no guanyats encara per a Catalunya i la República, malgrat totes les apariències, de la burocràcia, dels serveis públics, del comandament, de l'administració de justícia, etc., es va fent feina de corc, d'un sabotatge a la sorda, contra la llibertat i àdhuc contra l'existència de Catalunya. Es saboteja amb l'acció i amb l'arronçament d'espatlles, la mamb l'arronçament d'espatlles, la maliciosa mitja rialleta al llavi o fent el sord, l'orb o el distret.

Lloc serà qui no es doni compte de la vastitud de la cria del corc i de l'obra de destrucció que porta realitzada. No més estant a la babalà els homes de la nostra política i del nostre govern, amb les excepcions acostumades. I és que molts dels nosres homes, sempre amb les naturals excepcions, han confós l'adveniment del nou règim amb una rifeta o una herència i es pensen que l'exercici d'una funció de responsabilitat és el mateix que veremar una vinya pròpia. No seria estrany que en aquest estat d'eufòria, que alguns, per entendre's millor, en diuen "barra", els corcs acabessin la feina i les bigues ens caiguessin al damunt.

PANICAL

«El Divino Impaciente» a València.

—«Che», vés-te'n d'ací i no m'«impacientes» més.

Un candidat del reuma.

—Què mira, Sr, Tomàs, si arriba algun avió?

—No espero l'arribada de la primera oreneta o sia l'ambaixadora del bon temps.

VUITS I NOUS I CARTES QUE NO LLIGUEN

LERROUX HA PARLAT

Lerroux ha parlat...

Hi ha parlat de fuet...

Lluís Companys, diu que el sentir solament parlar del fuet, escriuixeix...

A nosaltres també ens escriuixeix, i sobretot, quan el qui en parla és en Lerroux... aquell Lerroux que s'ha tornat jesuïta, i es va venent de mica en mica la República, aquell Lerroux que volia aixecar el vel a les novícies, i ara s'amaga a sota les protectorès faldilles de les monges i dels frares, que féu escapar Marc de la presó... que féu escapar a Marc de la presó... aquell Lerroux que...

Parem de contar...

Per que deu parlar de fuet don Alejandro?

Es voldrà donar ell mateix una pallissa?, se'ns haurà tornat "massoquista"?

Perquè, a qui podrà pegar Lerroux, amb més motiu que a ell mateix?

Si aixís ho fa, serà la més bella acció de la seva vida.

MOMENTUM CATASTROPHICUM

Reproduïm íntegra aquesta gran nova:

Don Emiliano Iglesias està dispuesto a sacrificarse

Ha circulado el rumor de que don Emiliano Iglesias había sido nombrado embajador en París de la República española.

Los periodistas han preguntado si

era cierta la noticia y éste ha contestado:

—Yo creo que dada mi condición de hombre disciplinado, mi labor en servicio del partido radical, puede ser más eficaz al frente de la minoría, como actualmente me encuentro.

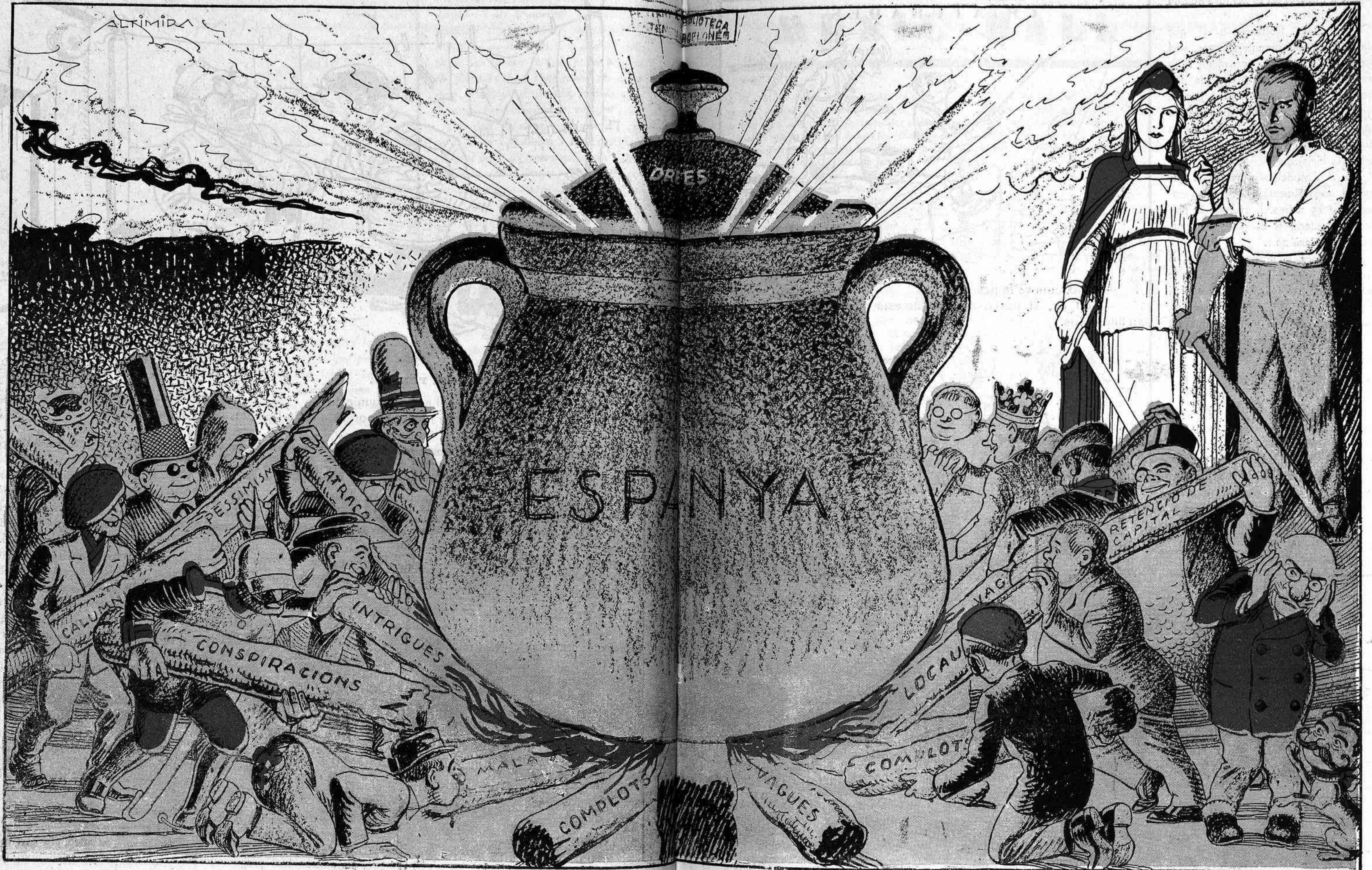
Creo precisamente que esta condición de político disciplinado implica mi obediencia a las órdenes superiores, lo que significa que si el Gobierno estima útiles mis servicios en cualquier otra parte, yo estoy dispuesto a sacrificarme y postergar mis conveniencias particulares al servicio de la República.

No et sacrificuis més, Emiliano, que amb tants sacrificis, acabarem tots o a l'Hospital o bé a l'Hospici.

CINISME

La muller de Dollfuss ha escrit una carta a la vídua d'un obrer, a qui Dollfuss féu penjar.

Entre altres imbecilitats li diu que no queda pas abandonada... que s'ho tregui del cap... que això que ara

El Poble a la República.—Aquesta olla acabarà de bullir quan jo rompi la tapadora.

està sola i pobra, no és res més que un efecte d'òptica...

La senyora Dollfuss, a fi que aquesta vídua no manqués de res, s'ha preocupat que l'Administració d'un comitè que presideix, envii cada any tres ciris de 25 centímetres, perquè cremin durant la missa funerària (la corda que va penjar a l'obrer media justament 75 centímetres, la llargada dels tres ciris).

I a fi d'ajudar-la a pagar el gas (pobre, naturalment) li enviarà mensualment 15 xelins, i, afegeix la pia-dosa cancellera, si es porta bé, pot-ser n'hi enviarà 20...

Així, doncs, aquesta feliç vídua, si té la sort que li pengin els quatre fills, cobrarà 80 xelins cada mes. I si amb tot i això, encara passa angúnies, podrà penjar-se ella mateixa, que fet i fet, és el millor que pot fer aquesta pobra dona.

NOVES CURTES

Els alemanys han castrat a un vell de 70 anys, perquè havia comès atemptats contra el pudor...

Pobre home... als setenta anys tenir la sort de poder encara fer barrila, i perdre tan llastimosament... l'ocasió...

Si als lladres els tallessin les mans, mitja humanitat seria manca...

I l'altra mitja també...

Noticiari Mundial

Santa Maria de Barberà, 15.—Diumenge al matí, un cop inaugurada l'estació del ferrocarril, el telègraf de dita estació es posà, davant l'espectació de tothom, a funcionar i entre les coses que insistentment repetia, assegurava que entre els complicats amb l'afer Stawisky hi havia reialmes, comtats i marajats.

El poble de Barberà, entusiasmat per tal notícia i per l'honor que representa que al cap de 50 anys de passar el tren pel poble se'ls hagi ocorregut de fer-hi estació, se n'anà tan tranquilament a fer un vermut d'honor amb el president de la Generalitat senyor Companys.

—¿Què, com va la pesca?
 —Molt bé, si pesco aquest que està picant i després l'altre en tindrè dos.

—I ara renyits i vaig a dir al pare que em prohibeixi de jugar amb vosaltres

Sant Boi del Llobregat, 15.—Ens comuniquen d'El Caire que una divisió de les tropes del General Albinyana havia estat dispersada en les ribes del riu Dender (Sudan) per una patrulla sudanesa.

D'antuvi hom cregué que es tractava d'una partida de bandits, però després es poguer constatar que eren albinyanistes a les ordres d'un tal Alfons que es passa la vida fent d'ex-rei per aquells negres móns de Déu, els quals anaven a la percaça d'un parell de lleons que fessin força patxoca i fossin el més heràldics possible, per tal de fer-los aguantar l'escut de la monarquia espanyola, ja que, ara, no tenen qui els l'aguanti.

No cal dir que les tropes sudaneses, en veure que es tractava d'un entreteniment tant infantívol i moguts pels més elementals principis que els cavallers errants, entre ells exerceixen, els autoritzaren per continuar la cacera heràldica.

Mura, 15.—L'Alcalde d'aquesta població amb gran presència d'ànim, malgrat d'ésser dimarts i dia 13, obrí la sessió consistorial, a l'hora de costum.

Entre els diversos acords que es prengueren hi havia el de donar tota mena de facilitats a la Lufthansa, companyia alemanya de transports aeris, perquè portin a terme, com més aviat millor, la nova línia que ha d'unir Mura amb Munich.

MUSIC-HALL

El "Music-Hall" és una institució neta i popular. La gent d'estampeta i capelleta creu que hi són representades atraccions de caire picaresc i atrevit. Però la gent confessional en això està també malinformada. Perquè el "Music-Hall" no és gens pecaminós. Ans al contrari: és tan inofensiu que si la genteta que creu els consells d'aquells que, com les dones, es vesteixen pel cap, el conegués bé fóra fins i tot capaç d'anar-hi a fer penitència...

Aquesta tarda hi he anat. No pas, però, a fer-hi penitència, perquè, jo conscientment no ofenc ningú. Hi he anat perquè en la vida de cada dia trobava a mancar aquells rostres maquillats, aquells cossos dinàmics, aquells abdòmens bellugadissos, aquells pits tan enormement plens de vitalitat... Hi he anat també per oblidar que avui, com cada dia, he menjat malament. Volia oblidar les patates i bacallà, els sígrons i cansalada. Es clar que, tot i el riure indefinit i mercantilitzat de les dones d'aquell lloc divertit, tot i les seves mirades sense lluisor d'optimisme no ho he oblidat pas...

Ben al contrari: l'avorriments, el tedi m'ha augmentat. No podia succeir altrament. El "Music-Hall" és una de les coses més insípides, més insubstancials que ens han importat d'Anglaterra. De cop i volta se us apareix una dona prima com una canya i us diu:

"Hoy, señores, me he casado y no sé lo que he de hacer"...

Encara no ben reaccionat d'aquesta aparició fantasmagòrica, i se us en presenta un altra que, amb veu de gat, us assabenta que

—Què mana el senyor?
—Un regiment.

"En Cuba hay un sereno atento y muy servicial que cuando le tocan palmas acude muy puntual".

I un altra, us deixa anar amb nna segona intenció i amb una veu enrogallada que en Cambó li envejaria:

"Vaya una finca que tengo, la alquilo, pero no vendo".

I tot això us ho diuen a crits, enmig d'una atmosfera carregada de fum, i després d'haver-vos fet engolir quatre dits d'un sospitós suc, producte de confosa barreja de xicoria i pinyols torrats, de garrofes... Per això jo crec, cavallers, que les inacabables tardes de "Music-Hall" són una exemplar penitència...

Hom s'imagina el "Music-Hall" com a un lloc de divertiment. I no s'hi val! Perquè, precisament és el lloc més ensopit que hom pugui imaginar-se. Ho és tant que només conec una cosa que pugui comparar-s'hi: un professor d'Història del Dret que no sàpiga explicar. Ho és tant d'ensopit que pot admetre's perfectament que ha estat inventat per qualsevol ranci moralista de les congregacions de Sant Lluís...

Ens resta, amb tot un consol. El de pensar que no sols són ensopits i avorrits els del nostre Paralel. Ho són també els de Madrid, València, Saragossa... I, senyors em diuen, també els del Montmartre parisenc, els del Chartalemburg berlinés...

I consti que no ho dic pas per fer-vos perdre, senyors, les ganes de visitar-los. Perquè, per altra banda, jo sóc un amant entusiasta, un fervorós devot d'aquesta mena d'estupidesa elevada a la cinquena potència, que és el "Music-Hall". I no em ve d'ara aquesta dèria, sinó de temps, ja que en sóc assidu concurrent des que estudiava al Seminari...

Sí, cars lectors, malgrat no prendre whisky ni cook-tails, ni lluir ondulats cabells a manera d'escaleta lluenta, malgrat que quan camino de pressa semblo un bocoi amb cames, els freqüento sovint.

Per això com que en sóc coneixedor no puc toterar que sen malparli.. Les dones del "Music-Hall", a despit de totes les aparences tenen menys picardia que moltes estudiants de la Universitat. A despit de tot són menys accessibles que una bona part de les que freqüenten clubs més o menys aristòcrates. I, sobretot, molt menys inaguantables que certes intellectualoides...

Que no es digui, encara, que és lloc de brutícia i corrupció. Això ho han fet córrer els moralistes. I els moralistes són una

—Vaja, la meva dona ja m'ha tret el tub del negre.

—Això et preocupa?

—Es clar, perquè avui tindré per dinar calamars amb tinta.

genteta que malparla de tot allò que ocorre més enllà de llur casa. Del marxisme, perquè no l'entén. Del sindicalisme, perquè no sap què vol dir. Del "Music-Hall", perquè el desconeix...

La gent que hi va acostuma a éser bona i honrada. No hi va ningú que s'hagi fet milionari especulant amb les finances. La gent senzilla hi va per oblidar el maltractament de la vida. Per oblidar que menja malament i dorm pitjor... D'ací que els governants que saben de què va allò que en diuen dur les brides de l'Estat fomentin aquesta lloc propens a la fumarola i al característic esterboliment del cap...

I podem encara, ans d'acabar, comentar-ne un altre aspecte. De segur que és un dels llocs més tranquils de la ciutat. És un lloc apropiat a la meditació, al repòs espiritual, a l'estudi. Ni les Acadèmies, ni els Ateneus, ni les Universitats, ni totes les Biblioteques juntes poden comparar-s'hi. Quan jo estudiava Filosofia, en aquest lloc silenciós i propens al recolliment anava a meditar-hi el "Discurs del Mètode" de Descartes. I un company força intel·ligent, hi estudiava la "Crítica de la Raó pura" de Kant, perquè deia que no trobava cap altre lloc tan plàcid, tranquil i reposat com aquell...

I ara si algú lector em demanés perquè he tret a col·lació tot això li contestaria: perquè l'altre dia un amic somrigué incrèdul quan en preguntar-me què anava a fer a l'"Eden Concert" un conegudíssim filòsof català (socialista, per mes senyes) vaig respondre-li: "Hi va a preparar les seves lliçons, els seus escrits; hi va a meditar, a filosofar".

Antoni Sitjes i Alba

FITXES

APUNTS

Pirandello en pallícula: "Com tu em desitges". Protagonista, Greta Garbo.

Pirandello és teatre, és novella; no és cinema. Aquesta seva pel·lícula pot marcar la diferència que mitjança entre l'expressió teatral (paraula), i l'expressió cinematogràfica (moviment).

Ni la imatge interessant de Greta Garbo a la pantalla no freia el badall.

—o—

Maria de Magdala deixà de pecar el dia que començà estimar. Les dones senten més les influències espirituals que les fisiològiques.

Hem llegit: "Vita Jella Magdalena" de Valentino Piccoli. Segons aquest autor italià la Magdalena peccadora és la que surt a l'Evangeli de Sant Lluc, en el banquet de Simón. Aquesta Maria de Magdala, seguí un camí d'obscuritat: no és la santificada. La Maria de Magdala santa és la germana de Marta, humil i virtuosa.

La "veritat" de l'obra de Valentino Piccoli desfà tot l'encís de la figura de Maria de Magdala, interessant perquè havia pecat, àvia llunyana de Manon Lescaut i de la Senyora de les Camèlies...

—o—

Paúl Birukoff oí de llavis de Tolstoi aquesta història d'un Lama del Thibet. — Viatjant en un trineu per la Sibèria fou atracat per uns lladres que mataren el conductor i feriren a ell. Els cavalls desbocats portaren el Lama fins a una ciutat on ingressà a l'hospital. Tolstoi qui el trobà a l'hospital, va preguntar al Lama: "Què heu fet en veure'us atacat?" El Lama li contestà: "Tancar els ulls, per a millor concentrar els meus pensaments, creuar els braços damunt del pit i pregar al Sant Budha que perdonés els malfactors".

Copiem la recepta per si ens cals pujar a un setè pis dintre d'un ascensor o estar dues hores, presoners dintre d'una cambra, mentre uns malfactors disfressats de guàrdies d'Assalt o de Don Joan de Serrallonga fan de les seves.

Una màxima de Luther: "La seguretat és un estat perillós per a l'ànima."

Luther es referia al dogma. I tornem a viure temps dogmàtics, temps de seguretat doctrinària que fan contrast amb els temps d'inseguretat ciutadana que disfrutem.

—o—

Unes estampes japoneses d'Okyo i de Korin ens mostren la festa de les Carpes.

El Japó celebra quatre festes anuals populars. La festa de les Nines, la festa de les Carpes, la festa dels Cirerers i la festa de les Llanternes.

Les estampes d'Okyo i de Korin evoquen la festa de les Carpes. L'archipèlag japonès té 3.800 illes. En aquesta festa anual, damunt de cada casa s'aixequen llargues canyes de bambú en un fil de les quals penja una carpa de roba, de paper o de llauna pintada de blanc. En cada terrat hi ha tantes canyes com nois hi ha a la casa.

La pesca miraculosa dels terrats, salta, es mou, giravolta, en un mar autèntic proper i en un mar de blau celeste invertit, com si la pesca s'hagués fet enlaire. Els carrers tenen lluïssors de riu. El cel, paradoxalment empeixat, fa sentir la profunditat abismal d'aquella blavor d'aigua dolça.

La festa de les Carpes és sentenciosa. Les carpes puguen amb força els corrents més ràpid. Nacionalment es diu als infants japonesos que han d'esdevenir homes, donant el pit, apitraladament, a les corrents adverses del Destí.

I cal veure, en les estampes de Korin i d'Okyo, com es contorsionen les carpes de paper, com s'arrugen, dansarines, les carpes de roba, com clapen el cel amb encarament les carpes de llauna, mogudes per l'onatge d'un vent, fet de ratlles geomètriques i de circumferències de rodona de compàs.

—o—

Als Estats Units, en posa entre el folre i la tela del gavany, paper de diari. El paper de diari és molt calent i no deixa filtrar el fred.

Compreneu ara per què quan es llegeixen articles de diari moltes vegades es sua?

El patró rondina.

Sant Josep. Ara us dona per menjar matons? Perquè no us menjaveu l'Albinyana quan el vàreu tenir a Barcelona?

Aviat sortirà el número extraordinari dedicat al castell de Montjuic

Els contes de l'Esquella

In-Extremis

El senyor Madrenes, s'havia quedat, allò que es diu sense un clau. Els negocis, (que justament la gent diu, són la riquesa dels pobles), havien estat la ruïna del pobre senyor.

L'amo del pis on vivia, s'havia ficat al cap de cobrar-li el lloguer, l'adroguer ja no li volia fiar ni una capsa de llumins i la Companyia de l'Electricitat li havia ja tancat la llum, i el pobre senyor Madrenes, no va tenir altre remei, que marxar del seu pis, i anar-se'n a la ventura pels carrers de Barcelona, que

--Mans enlaire.

—Serà d'aquesta manera perquè faig la vaga de braços caiguts.

No és el senyor Royo Villanova!

Sí! Deu meditar sobre l'incendi de la tomba de Macià.

dieun per cert que és bona, quan la bossa sona. I com que la bossa del senyor Madrenes no sonava, Barcelona era més llejta, que ficar-se els dits al nas.

—Que faràs?, que no faràs?— anava pensant el pobre home bo i passejant d'un costat al altre com esma perdut...

No portava damunt d'ell, ni un cèntim. Les seves butxaques estaven buides completament. El rellotge, a la casa d'empenyoraments el moneder, igualment. L'estilo venuda a un amic, en fi, no portava res a sobre, i n'estava tan segur, que va decidir aquella nit, després d'haver sopat, ensumant el baf que sortia d'un restaurant, d'anar-se'n a dormir a l'estació de França, to i esperant el tren que mai no arriba.

I tal dit tal fet. Es dirigí cap a la estació.

S'assentà en un banc, s'aixecà el coll de l'americana, i es posà a dormir.

Va sonmiar que li portaven uns cabaços plens de duros, i de pans de viena. I sobtadament es va despertar.

Un individu que seia al costat seu, li tenia la mà dins de la butxaca interior de l'americana....

El senyor Madrenes; indignat, conscient de la situació en què els mals negocis l'havien deixat, digué bo i agafant la mà del mossega:

—Tu... pocavergonya... que m'hi has posat a la butxaca?

Anem dels 6.

TEATRE ROMEA

"*Alas en la Aldea*", de Bartomeu Soler.

Un poema amb força i versos dringants. Bartomeu Soler té un fort temperament de poeta i una formidable empenta d'home de teatre. El creiem un destacadíssim valor del teatre d'avui.

Però "*Alas en la Aldea*" no ens ha agradat pas com ens agradaren: "*Guillermo Roldán*", "*Tierra del Fuego*", i el mateix "*Don Inmenso*".

—o—

"*Madame*", comèdia en 3 actes de Lluís Elies.

La Companyia Pujol-Fornaguera estrenà diumenge passat aquesta comèdia del nostre company Lluís Elies, en el Teatre del "Centre Català" de Badalona.

"*Madame*" és una comèdia ben construïda. No sembla pas l'obra primera d'un autor. Tot hi és dosificat, mesurat, recercat i, malgrat això, l'obra resulta frescament espontània.

"*Madame*" té escenes còmiques d'una bona comicitat i escenes sentimentals d'un bon sentimentalisme. després de l'estrena d'aquesta obra el Teatre Català ha de comptar a Lluís Elies entre els seus valors positius.

La Companyia Pujol-Fornaguera és donà compte del positiu valor teatral de l'obra i acceptà d'incorporar-la al seu repertori. Per això sol mereix un gran elogi com el mereix per la dignitat amb què l'estudià i va posar-la en escena.

La senyora Pujol féu una "*Madame*" deliciosa. El senyor Fornaguera encarnà

bé el seu paper d'Albert. El senyor Pujol sobri i complert en el paper de Leonard. Segurs les senyores Ferràndiz, Àrqué Guart, Osses, Teixidó i Miralles. El senyor Estivill mereix elogis per haver acceptat un paper de pas, inferior a la seva categoria artística. Ben composts els tipus a càrrec dels senyors Vinyalonga, Domènech, Serret i Estrada.

L'obra ben decorada i servida.

El públic que assistí a l'estrena de "*Madame*" passà una bona tarda i cridà a Lluís Elies a rebre els seus aplaudiments entusiastes.

Un gran èxit.

WORK

NOVES. Diuen que...

Que ha estat un èxit l'estrena de "*La guerra estalla mañana*", drama polític de G. A. Gorkin.

que no en podem parlar per no haver pogut assistir a l'estrena.

que el "Teatre de Masses" té totes les nostres simpaties i ens té al costat per a lluitar contra el teatre burgès i comercial.

que Lluís Elies estrena una altra obra, en el festival que organitza la "Societat Choral Colla Escarpindull Madronense".

que el festival es celebrarà el prop vinent dia 24 al Cinema Amèrica.

que ultra l'obra de Lluís Elies: "*Quan en el festival es cantarà "La Dolorosa" i l'amor no vol morir*", comèdia en un acte, es farà un acte de concert a càrrec de Conxita Martínez, Lluís Fabregat, Cecília Gubert, Simone et Cardona i Delfina Garayoa.

El senyor Selves parlava l'altre dia de la llibertat de treball. Si el que fa falta no es precisament llibertat de treball: és treball!

—o—

Fa onze anys que en una cruïlla del districte cinquè, caigué assassinat el "Noi del Sucre", Salvador Seguí.

L'*Esquella de la Torratxa* s'uneix al dol de tots els seus amics.

DOCTOR MORA - Vies Urinaries
Sifilis, Impotència,
Plaça Unieersitat, 1- De 10 a 1 i de 4 a 8

Noranta-sis presos governatius han fet pública una lletra al senyor Joan Selves Carner, conseller de Governació. queixant-se que mentre Albinyana i els seus feixistes—com passa amb els altres albinyanes i els altres feixistes, que cada dia criden més — són alliberats amb una rapidesa verdaderament absurda mentre ells, els obrers, els que no tenen la sort d'ésser feixistes, segueixen a la pressó.

Demanen que la llei sigui igual per a tots. I amb ells, ho demanem nosaltres.

Tapes

amb planxes
daurades per a
relligar

L'Esquella
de la
Torratxa

Tapes soles 5 pts.

Tapes i Relligat
8'50 pts.

Albinyana, a Madrid, ha fet una vegada més el pallaso — tothom fa el que pot i no el que vol — i s'ha queixat dels maltractes soferts a Barcelona.

Nosaltres, que sempre hem dit la veritat, trobem que encara el tractarem massa bé.

A Madrid el Govern del demòcrata Lerroux ha prohibit que els diaris es vinguin cridant-los pel seu nom. Es una mesura tant arbitrària que fins fa gràcia.

El Conseller de Cultura ha creat un Comitè del teatre. Ara si que podem ben dir que el teatre català està salvat.

Sobretot si pensem que d'aquest Comitè en formen part el senyor Josep Maria de Sagarra—que amb la parella Vila-Daví ha ajudat a enterrar el teatre català—, el que no estrena—, i un autor que encara no senyor Josep Pous i Pagès—que fa anys ha estrenat.

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats
DETALLS PER PROGRAMES

LA BONA SOMBRA
Ball Continu tots els dies
de 6 a 9 i de 11 a 4 amenitzats per
DUES ORQUESTRES

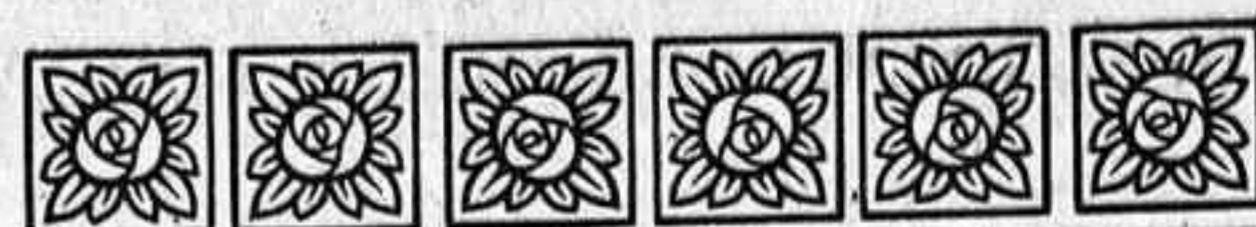
ANUNCIEU

—A—

L'Esquella

de la

Torratxa

J. A. F.

Rda. Universitat, 17, 1er

L'organització més
important d'Espanya
200 SUCURSALS

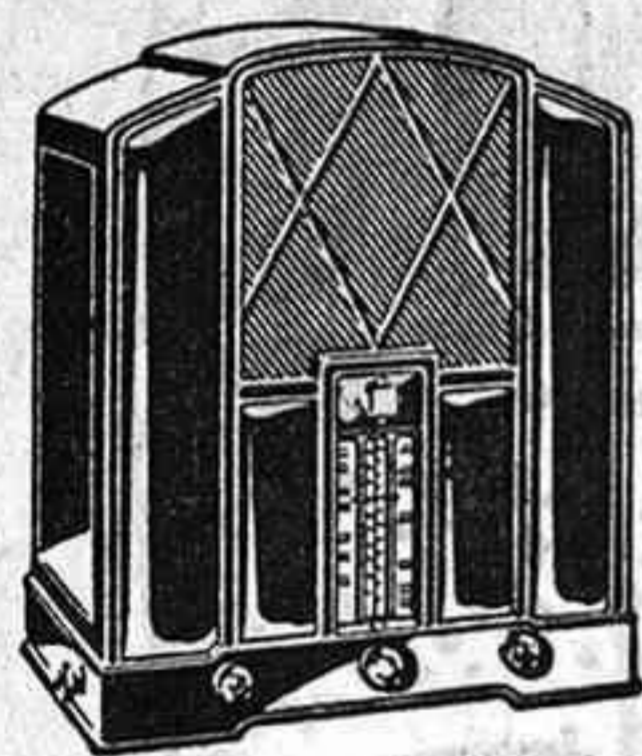
Trajos a terminis
Condicions favorables
Portant la roba,
fem confeccions
a 50 pessetes

Informacions, 13845
Telèfons { rèdits i Hechures, 13569
Tallers, 12426

Rda. Universitat, 17, 1er

Imp. Parlament, 52 - Tel. 34478

Comptat

Plaços

DARRERES NOVETATS
Aparells de Radio
PERE PEREZ

«RADIO AFICIONADO»

Rambla de les Flors, 30
(tocant a la casa Llorens)

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)

Avinguda Francesc Layret, 106

Des de les 11 de la nit a 4 matí. Dissabtes
dies festius, de 6 a 9.
Grandiós programa internacional de grans
atraccions.
Quartet líric-còmic:

TOTS ELS DIES. MARAVELLÓS
ESPECTACLE FRIVOL DE
LLUM I ALEGRIA
Orquestra típica argentina
Melodlan Orchestra.

HOTEL MEUBLÉ EL RECREO

«CASA MASQUEFA»

Esmerat servei en habitacions de
3, 4, 5, 6 i 10 pessetes. Amb servei
d'aigua corrent freda i calenta.

Es lloga servei per a banquets.
R. de Sant, Antoni, 8
Príncep de Viana, 3
Telèfon 12665

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall
pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i
ajustament de navalles i màquines barberes.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça la República)

BARCELONA

CONSULTORI MÈDIC del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL : Preus Econòmics
De 11 a 1, i de 5 a 7 : Festius de 11 a 1 : TALLERS, 29, entresol

La Lliga K. talana.

Serà millor que la vestim així, perquè no sembli la mateixa.